

Meddelelse om de Forhold, der omtvistes, da enhver saadan Meddelelse vil tynde paa Sagførelsen, naar Sagen kommer for Retten. Er Forligsmægleren en Lægmand, vil Sagføreren Fremstilling af Sagen ofte paavirke og forvirre hans egen naturlige Opfattelse af denne og gjøre ham usikker i at fremsætte Forslag til Lovstans Vilægelse. Møder den ene Part personlig eller ved en Lægmand som Fuldmægtig, og den anden Part ved Sagfører, vil der i mange Tilfælde alene af den Grund være Utilbøjelighed for Sagføreren Modpart til at udtale sig frit og aabent, ligesom det ellers bør lades ube af Betragtning, at Sagførersakeret for Mødet i Forligskommissionen, om det i og for sig ikke er stort, dog i mange Smaasager vil forsøge Vanfærligheden ved at opnaa en mindelig Afgjørelse ved Forlig, der ofte netop strander paa Uenigheden om, hvem dette Saler skal falde til Laft. Vi skulle igrigt ikke her i det Enkelte imødegaa de af Flertallet fremsatte Bemærkninger til Forsvar for § 6, hvilke vi i flere Henseender maa modsigge, og med Hensyn til vore Ændringsforslag til §§ 5 og 6 indskrænke vi os til at tilføje, at det følger af, hvad vi alt have ansøgt, og af den Indsigelse paa Forligs Tilvebringelse, som vi ønske at hævde for Forligsmæglerne, at vi maa anse det urigtigt at berøve disse den Ret, der hidtil har været dem givet til uden Parternes Samtykke at udsætte Mæglingens Slutning en kort Tid. Den mindelige Vilægelse af en Lovstans kan i mange Tilfælde bero paa, at en saadan Opsættelse finder Sted, og at Proceslysten derved afhjæles, eller at den ene Part faar Leilighed til for Forligsmæglerne og Modparten at oplyse, hvad der kan støtte eller svække det, som under Forligsmæglingen fra hans egen eller Modpartens Side er gjort gjældende. (Ændringsforslag Nr. 5.).

Idet Flertallet tror ved den i Betænkningens Begyndelse givne Udovling tilstrækkelig at have imødegaaet Mindretallets foranstaaende Bemærkninger, forsaavidt disse ere rettede imod Bibeholdelsen af Lovforslagets § 6, skal man med Hensyn til det under Nr. 8 stillede Ændringsforslag tilføje, at det forekommer Flertallet rettest, at Afgangen for Sagførere til at møde ved Forligsmæglingen indskrænkes til de Sager, der behandles efter Formerne for den civile Proces, saa at private Politisager, som af Dommeren behandles instruktoriaf, fremdeles undtages. Dels er der nemlig den Forskjel, at i civile Retssager skal Forligsmæglingen være endt, før Proceduren begynder, hvorimod Dommeren i Politisager kan mægle Forlig paa et hvilket som helst Stadium af Sagen og saa ofte, som han tror det hensigtsmæssigt, dels gjør den retskyndige Dommers Ledelse af Forligsforhandlingerne en Sagførers Hjælp mindre nødvendig for Parten, og endelig gjør Bestaffenheden af Gjenstanden for private Politisager, der omtrent altid angaa enten Inju-

rier eller Lyndeforhold, det ofte til en Nødvendighed, at Parterne komme til at erklære sig personligt, hvorfor Dommeren ogsaa har Myndighed til at lade Sagen staa hen efter et saadant personligt Møde, en Myndighed, der muligen vil vanskeliggjøres, naar Parten strax ved Sagens første Behandling kan lade møde ved Sagfører.

Til § 7.

Denne Paragraf er et nødvendigt Supplement til § 4, og Udvalget finder det rigtigt, naar Paragrafen bestemmer, at Afvisning for Fremtiden kun skal finde Sted, naar Sagføgeren er gaaet frem paa en saadan Maade, at Forligsprøve maa siges ikke at have fundet Sted, samt at igrigt Mangler ved Forligsprøven skulle kunne afhjælpes derved, at Retten dekretterer Foretagelsen af en ny Forligsmægling, og man skal kun med Hensyn til Paragrafens første Punktum bemærke, at der i 2den Linie mellem „undladt“ og „at“ er udsaldet Ordene „paa foreskreven Maade“, hvilken Tilføjnings Nødvendighed fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, Pag. 10 (Ændringsforslag Nr. 9).

Hvad derimod Paragrafens andet Punktum angaar, hvori foreskrives, hvorledes der vil være at forholde, naar Retten finder, at en ny Forligsmægling bør foretages, forekommer det Udvalget, at det ikke med tilstrækkelig Bestemthed er antydnet, hvorledes der i saa Henseende vil være at forholde. Det maa nemlig erindres, at ifølge den gjældende Procesmaade bliver Retten ikke nærmere bekendt med Sagens Gjenstand og faar ikke Dokumenterne i hænde, før end Sagen optages til Dom, og Retten faar altfaa først paa dette Tidspunkt, efterat Proceduren er sluttet, Leilighed til at sentere bver det Spørgsmaal, om der foreligger saadanne Mangler ved Forligsmæglingen, at ny Forligsprøve bør foretages. Som Følge heraf have Parterne, og da navnlig Sagføgeren, ingen Afgang til en Forhandling med Dommeren om det Berettigede i dennes Formening om, at den alt foretagne Forligsmægling ikke tilstrækkelig syldstgjør Forligslovgivningens Forskrifter, men ikke desto mindre synes Reglen her opstillet saaledes, at Rettens Bestemmelse om, at ny Forligsprøve skal foretages, ubetinget skal efterkommes af Sagføgeren, og hertil kommer, at det ikke ses, under hvilken Form denne Dommerens Bestemmelse skal gives, eller paa hvilken Maade den skal komme til Sagføgerens Kundskab. Det er jo ikke utenkligt, at Sagføgeren kan ønske at hævde sin Mening om Tilstrækkeligheden af den påsejede Forligsmægling, og at han i Bevidstheden om Lovmedholdeligheden af sin Anskuelse vil tage en Afvisningsdom i den Forvisning, at han vil faae Medhold ved den overordnede Domstol, og det forekommer derfor Udvalget, at man ikke i nærværende Tilfælde bør fravige den Grundsætning, at enhver Afgjørelse af Dommeren under en Retssag